

ОСНОВНА ШКОЛА „БОРА РАДИЋ“
БАВЕНИШТЕ

ПОПЕШ

БР 49

МАЈКА

СИМБОЛ ЛУБАВИ

ИЗДАЈЕ
ЛИТЕРАРНА СЕКЦИЈА „БРАНКО РАДИЧЕВИЋ“

СВИМА ЖЕНАМА СВЕТА, НАШИМ ДРАГИМ МАЈКАМА, БАКАМА, СЕСТРАМА

С РЕЋАН 8. МАРТ - ДАМ ЖЕНА
ЧИТАВОГ СВЕТА

МАМА....!

Једна жена, што издамном бдије
Празник слави данас свој,
Па се благо топло смеје,
Погледом ме милује.

Када тихо њ благо кажем МАМА
То за њу топло звучи,
Пољуби ме тада уснама меким,
Па ме опет милује!

Значајан је обо дан,
Празник је мамице твој!
Честитке прими из срца мога,
Мајчице моја и то добро знај
Ове су речи моје
Срца мога теби пој!

Буди ми увек срећна и весела,
То ти желим мајко ја!
Уз песму вечну и радост сву
Да ми буден срећна ти!

О, мајко мила, жено драга,
Мило и нежно биће,
Ти си мој најдражи драгуљ среће
Ко рујна зора што вечно свиће!

Твоје ме руке стално грле,
Твоје ме очи свуда прате,
Твоје речи ка мени хрле
Ко бујни извор планинске реке!

Зато је 8. март велики дана
Ружом и каранфилом расцветан!
То је празник моје маме
И свих мајки света.

Зато јој поклањам пажњу
И сву моју срећу,
Сва цвећа црвена,
Да јој све увек буде лепо,
Лепо и бујно ко црочеће!

Новковић Воја
VII-2

8. МАРТ

Освануо је очекивани дан,
Дан свих мајки,
Дан свих жена света!
То је наш данас дан,
Дан када деца сва
Показуку љубав сву,
Љубав према мајци,
Увек драгом бићу том!

Тогда дана са исана деце све
Топле песме одзвањају,
Док поклони лете, лете
Из дечјих срца, усана, руку,
И слећу у најдража срца,
На најтоплије усне,
У најнежније руке
Моје, твоје, наше маме!

Вукапинов Петар

VII-3

МАЈКО....!

Ти мајко, која си ме родила,
Ти мајко, која си ме одгајила,
Теби, о драго биће света овог
Поклањам стихове моје ове!

Тебе, о мајко, највише волим!
Ти си ме научила свему лепом,
Како се братство кује,
Како се слобода негује!

Очи су твоје миле и драге
И увек брижно пазе на мене!
Очи су ти два црна бисера
Што срећом и љубављу зраће!

А твоје нежне и миле руке
Додиром својим буде мене!
Уче ме добром и лепом
Показују пут у живот!

Ти си ми мајко ко дивна бајка
Која кроз мене струји,
Док живот буја и брњи,
Ехо твојих мисли и осећања
Одјекује васионом
Именом најеражег бића:
МАЈКА!

Марјановић Дупица
уч. VII-1

ВОЛИМ ТЕ!...!

Моја мама је
најлепша на свету.
Волим је
као пчела мед у цвету!

Мама ми је
драга и мила!
Мама је као
пупољак руже,
Мама је лептир
парених крила
Мајка је моја
песма мила!
Мајка је симбол
који ме учи
Да волим и ценим
живот у слободи,
Да негујем
оно најлепше
Што нам живот краи:
братство и јединство
Живот у слободи!

Марјановић Душица
VII-1

ЖЕЉА
Желим да будем голуб бели
И све оно што деси весели,
Да понесем са собом тебе
У земљу у којој сунцем
Називам тебе!
Тамо где свако свог друга
Поштује, цени и воли,
Тамо где љубав рана не боли!
Тамо где свако искрено
И братски руку стече,
И где се румена ружа
У букет нежноћу веже!
Тамо је свака девојчица лепа,
Тамо и стара грана багрема
Дивним цветовима цвета,
Док бака нежно унуку тепа
Шири се мирис мира,
Земљо моја, жељо моја!

Трајковић Јагода
VII-1

ДРУГАРСТВО

Другарство је златна жица
Другарство је дечакова пеглица!
Другарство је сребрна кипа
Другарство су Сава и Мипа!
Другарство су све наше среће
Другарство је ђачко пролеће!

Трајковић Јагода
VII-1

ЗЕМЉО МОЈА

Земљо, ти си ме породила!
Слободна си била,
Слободна си сада
Слободна увек бити,
Земљо која си ме породила!

Земљо, која си ме породила!
Волим твоје небо плаво,
Волим птицу у слободи
Земљо, ти си ме породила!

Земљо мајко свих мајки,
Волим живот твој,
Волим сунце које нам сја,
Волим виту брезу у шуми
Волим тебе у слободи,
Земљо, која си ме породила!

Букапинов Петар
VII-3

СЛОБОДА

Слобода је она мала птица
На пролистаној грани,
Слобода је румена ружа
У јутарњој роси.

Слобода је она зелена клупа
У нашем парку малом,
Слобода је онај дечко
Што улицом мирно пета,
Слобода је све лепо,
а то је љубав наша!

Марјановић Душица
VII-1

Л И К М А Ј К Е М О Ј Е

Мајка! Није то само једна реч. То су хиљаде других, а пре свега сунце, вода, ваздух. Она-извор бескрајно велике реке нежности племенитости, хуманости и понајвише љубави оне дивне, чисте, бистре ко извор из кога потиче.

Моја је мајка средњег раста и нежног здравља. Дивног лица, малог носа, понека бледих усана, а низ бисерно белих зуба одговарају њеном овалном лицу. Изразити сјаја и доброћудност одају њене дубокке зеленкастоплаве очи, из којих избија нека чудна тајанственост. Коша црна и коврџава. Лице без бора или се мени само тако чини. Ипак понекад опазим благе боре крајем усана и очију које врло брзо нестају.

Дивна је то жена, моја мајка! Чести су тренуци првог расположења, па се тада са њених усана отискују у дивним токовима лепе и паметне речи, мисли пуне дубине осећаја. Увек је добра према нама, својој деци. Пре спавања увек нас пољуби у образ и пожели laku ноћ. И док се удаљава од наших постеља чини ми се као да јој је у коси уплетено мало месечевог сребрнастог сјаја, а очи светlucaју као два крупна зелена драга камена. И док полако тонемо брат и ја у миран и спокојан сан, мајка до дубоко у ноћ пре суве рукама благим, које остају увек нежне. Спавам, али ипак осећам дубоки поглед мајке моје који зрачи брижношћу, испуњен љубављу док као малини вали планинског потока жуборе њене папато нежне мисли упућене оним како често каже: "Драгуљима мојим..."! А коса њена црна и коврџава пумори као тек пролистала пума и валовито милује дупу уснулу моју. И тако на валима среће тонем у безбрижни дубоки сан испуњен снови-ма живота, његовим бајкама и стварностима.

Често видим мајку занесену у мисли. Гледам је тако са неверицом питајући се да ли је то случајност. Дани су пролазили, а то се понављало. Њен благи осмех мајске зоре није био исти, зеленкастоплави бисери били су без правог сјаја, образи бледи ко увеле руже, а руке дрхте ко листи пролећа. Чим је схватила да је посматрам и у нешто сумњам правила се веселом, радосном, срећном. Ипак то није одагнало моје сумње, јер сам тек сада осетила да има у себи скривено много речи кој би-желеле да ми каже. Али...

Једнога дана пролећа док су се ситни бокори траве грчевито брили са остацима полуртулих ветром омлаћених гранчица и трулим, лићем да би допли на пролећно сунце, видела сам изнурену мајку и осећала сам да не види лепоту и свежину овог дивног сунчаног пролећног дана. Отпетала је спорим лаганим кораком до капије. Враћајући се носила је у руци писмо!

Из себе сам гледала мање где врапце који су скакућали по гранама околних дрвећа и вртоглаво слетали на озеленеле површине. Глава ми је пуцала, а на лице једна другу сустизале капи зноја. Осећала сам као да горим. Брисала сам их одмах желећи да их сакријем од мајке. Нисам ни сањала да сам болесна, али сам схватила да је мајка болесна и да треба да иде у болницу. Та чудна мисао прохујала ми је главом, па ми се чинило да ме мање боли. Упла је у собу мајка и собом унела свежину, донела сунце. Видела је да сам болесна, али није ништа рекла. Само су јој се усне мало помериле. Њен длан ме је миловао по ознојеном челу. Осетила сам мајчин бол због моје болести.

Лекар је дошао и ја одох у болницу. Опорављена ускоро сам се вратила мајци, која је опет сјала својим пуним сјајем. Била је срећна, а зраке те среће осећала сам много и топло. Нико не може као мајка да усади врлине и развије самопоуздање! Волим је та-квом добром, црном и зеленом.....

ПОЕЗИЈУ, ЛУБАВИ МОЈА!

СМЕЂОКОСИ

Сва моја топла-~~љубав~~
Цвета у јутарњој роси
Цвета само за-~~тебе~~
Смеђокоси!

Сва моја-душа
Нага и боса ^{пећа} по роси
Знал ли-због кога?
Шета због тебе-
Смеђокоси!

Све што сада-видим
Те су твоје очи ~ ~
Које као да ми говоре:
"Тебе моје-срце носи!"
Па зато моје срце
Пламти у мени и ~
Уснама нежно говори
Да кажу само теби:
"Пламти због-тебе,
Смеђокоси!"

Марјановић Дуница
VII-1

СУЗЕ . . .

Сузе се потоком дију
због слабих оцена,
због грдне,
због бола,
због радости,
због среће
због пропуста и мана,
али знате ли највише
ЗАШТО?
Због дечака враголана!

Ђуричић Љиљана
VII-1

О ВЕТРЕ!

О ветре, док-снажно дуван
Са трасе-свога пута-
Ти све носиш и преносиш
И тиме све опет
Тамо или овде прекриваш.
Односиш разне успомене
Са краја на крај света
Остављајући за собом
Покидане цветове идеала,
О ветре! ~ ~
Дали ће то твоје фижукање
То твоје јаукање пространствима
Једном престати и стати?
Да ли ћеш и-дље мрсити
Црну косу моју
И брисати сузе са лица мог?
О ветре, опрости све
Што сам учинила!

Марјановић Дуница
VII-1

УВЕО ЦВЕТ КРАЈ ПУТА

Иди, иди... не враћај се више!
Не осврњи се наме, о кипе!
Наћи ћеш и ти срећу
Као-што је нађох ја...!
Не окрећи се и не гледај
Подрхтаје моје-који су хтели
За крај ти само једно рећи:
Волим ТЕ! ~
Иди и не окрећи се,
Не гледај сузе цвета
Који полако и тихо вене
Одлази, одлази што кре....
Однеси собом успомене!

Ђуричић Љиљана, VII-1

M A L O D A S E N A S M E J E M O !

NAŠI SMEŠNI DRUGOVI

Smejale bih se rado svemu što je smešno - šali, humoru nekom doživljaju kao što je ovaj o kome će ovde biti reči.

U poslednjoj klupi, a sada već po "potrebi" u prvoj, sedi naš poznati i dobri drug Krstić Milan zvani VUK, a pored njega se okupili Nika Nikole-CVARAK, Dudić Djurica-LARVA, Cvetković Mi-odreg-GANGSTER i dogovaraju se kako će se igrati "SANDOKANA", igre u kojoj se skače kao kangur ili skakavac. Jedve čekaju ot-kucaj kraja časa. Čim je to zvono učinilo, istrčali su ko opareni jurnuvši na užinu, koju smežur navrat-nanos, pa hajd u "SANDOKAN".

Skakali su tako levo, pa desno, amo i tamo. U jednom trenutku VUK ostade na jednoj nozi i polako gubeći ravnotežu, a neravno privlačen zemljice majke težom naginjući se na jednu stranu nu počeo vikati lili....."O.....OOOO.....AU-AU.....! Odo ja.i.! "I peče ko tresak na popularni beton.

Oni oko njega počеше da se smeju, a on podsavio šipke pećuti, ali oštro glede i

Počeo je i nov čas. Ispričesmo nastavniku Dragenu Živkoviću ovaj divni sandokanski događaj u vozi koga nastavnik reče: - Ma čuh ja neki potres i pomislih da nije to nečije teška koža pala, a kad ono vučja!"

Htede Krstić da se pravda, ali mu nedotvoli ikreni smeh njegovih drugarica i drugove kome se i on od srca pridru-ži.

Merjanović Dušica, VII-1

DEVOJČICA IZ GRADA

Prošlo je bilo tek nekoliko dana otkako je završena školska godina, a jedne večeri dodjoše mi u goste strina i njene kći, a moje sestrice.

Devajčica iz grada unese izvesno osveženje u moj je-dnolični seoski život, bar se meni tako činio. Ta živost ogledala se pre svega u lepim knjigama koje je donela sobom punim lepih bajki, priča i pripovedaka lepo ilustrovanih prigodnim slikama vezenih za sadržaje dela. Morem priznati da čim sam ugledala Je-lenu, krišom sam se podsmehnula. To dte je bilo tako simpatično i nežno i ličilo mi na najlepšu ilustraciju iz njenih knjiga. Brzo smo se sprijateljile. Vodila sam je svuda. Radovala se svakom cvetu, svakoj biljci, ptici na grani ili u letu, jer ih je prviput vi-dela.

Iste večeri moje majke nas je poslužila hlebom pre-mazanim mladim kajmekom. Medjutim Jelena nije uzela ni jedno par-če. Okrenule se mojoj majci i rekle:

- Teto...? Neću! Nisu ti čiste ruke!

Tej njen postupak nas sve iznenadi, a meni stade za-logaj. Pogledala sam mamino ruke. Bile su ispucane kože, ogrubele od silnoga rada, ali ipak čiste. Mala Jelena je drhtala, a ja bilo uzbudjena i po malo uvredjena njenim monologom. Ipek sam je razu-mela, jer moje sestrice nikada nije videla ogrubele od rada se-ljačke ruke, pa su joj se zato i učinile prljavim.

To je zaborevljeno i mi smo nastavile da se igramo, šetamo... Tako su prolazili veselo naši zajednički dani. Došao je i da restanke. Gosti su otišli. Dogadjaj sa Jelenom stade polako da bleđi i obuzetim svakodnevnim pslovima gotovo ga sasvim zaborevismo.

Počela je i nova školska godina. Jednoga dana pozva me poštar i reče:

- Da li si ti Trifunov Snežana?
- Da, je sam Snežana.
- Evo jednog pisma za tebe.

Uzeh sa nestrpljenjem plavi koverat i pogledah poledjinu. Bila sam iznenađjena, jer je na njoj bila Jelenina adresa. Brzo otvorim pismo u kome je pisalo:

"Snežo, zamoli svoju mamu da mi oprostí ... zenaš za onaj letošnji moj postupak. Njene ruke mi je uvek pred očima i često je kvesim suzama. Još onda sam želela da je poljubim i zamolim za oproštaj, ali nisam imala snage i hrabrosti za to. Nikada mi hleba nije bio tako sladak, mekan i ukusan kao onda kad mi ga je znaš posle onog dogadjaja, strina davala!

Molim te, poljubi mi strinu umesto mene, a posebno njene dobro ispucale ruke....!"

Mama i ja smo se slatko smejale i u ista vreme radovali Jeleninom pismu punom iskrenosti i pažnje.

Trifunov Snežana, VII-2

ČTO TI GOVORIŠ....!

Od kada pamtim svoju baku znam da je uvek volela da nam priča ponešto smešno i lepo, želela da kratku pauzu u radu posveti sestri i meni pričama i šalama iz njenog detinjstva, ukratko volela je da nas rezonodi i inspiriše posle učenja. Ali to se dešavalo samo zimi u one lagane i duge večeri uz toplu peć.

Pravo kasno decembarsko veče. Napolju snežna belina polako se kroće nošena vetrom. Peć polako tinja i obasjava svaki kutak sobe. Čas vidim osvetljen prozor. Čas osvetljenu stolicu. Sestre i ja sedele smo sa bekom kraj peći i pile čaj, a baka je kao i uvek u ovakvim momentima počela da priča lepo tihim glasom pretvarajući svaku svoju reč u doživljaj. Iako je govorila običnim onim starim seljačkim govorom uz otezanje, ipak je bilo nečeg lepog u njenom govoru. Znate, ona je Dolovka!

"Onda smo bili deca. Sigurali smo se na soka kod baba-Marice. Bila je gluva ta stara baka, ali veliki djavo. Volela je da dođem do nje i da mi tako pripoveda. Sećam se bilo je leta. Tog jutra sam dosta poranila. Kada sam stala na kapidžik, videla sam baba-Maricu na sredi avlije kako pere neke čabrice i kao i obično govorila je sama sa sobom. Nosila je okrugle naočari, koje smo mi deca zvali "cvikeri", a držale ih je na vr nose. Mene nije primetila. Zato joj polako pridjoh iza ledje i uhvatih je za rame.

- Ju...ju...! i ispisti čabricu. - Ju dete što sam se prepela!!

- Dobro jutro baba-Marice!
- Eto, dete, perem ove čabrice!
- Baba-Marice, a gde vam je deda-Sima?
- Znaješ, od sira su bile.
- Ti si mi babo gluva?!?
- Pa sine, kada je operem biće čista i suva....!
- More baba-Marice operi malo uši!

-Znaeš, dete, moj Sima ne puši...!

Počela sam da se smejem na sav glas zajedno sa sestrom.

Beba me je zagrllila i rekla:

-Eto, takva je bila Beba-Milica, oštre, puna humora stara Ruskinja. A sada da čujete kako sezavršio ovaj događaj.

Beba-Merica je dohvatila svoju čvrgevnu palicu...a je brže pa na kapidžik. Za mnom je poletele palice i reči baba-Milice:

-Čorta te vokukle! Bog znajet što ti geveriš!

Pa deco moja eto i kreje. Ajd sada na spavanje!"-završila je svoju priču moja beka. Uzeludni su bile naše molbe da nam još malo priča. Beka je ostala uporna sa napomenom:

-Rekla sam da je dosta za večeras. Neka ostane nešto i za sutra."

Tako sam eto zapamtila imoju beku a i tu baba-Mericu. I nikad ih neću zaboraviti, jer me obe podsećaju na šalu i veselost.

Milosevljev Olivera, VII-1

MALO ŠALE, MALO SMEHA I ANEGDOTA IZ NAŠEG DJAČKOG ŽIVOTA!

STRELICE

Na času matematike Crepejski Stevice i Steve Todorov gledaju strelice dijagrama. Stevice upite:

-Koje će strelica da stigne pre?

-Ove!-pokazuje Steve jednu.

-A ako ova doda gas, ostaće tvoje nazad!

U kabinetu smeh!

Todorov Steven, VII-1

LUSTER

Na času matematike nastavnica Liljena govori o relaciji...ona je iznad. A ako je luster iznad nas, ne možemo i mi biti iznad njega!"-Na to će Stevice reći:

-Ako smo nastavnice mi na tavanu?

Crepejski Stevice
VII-1

BOL....

Žikice Krstića majka dodje u školu da se želi razrednom zbog batine koje je navodno njen sin dobio od Nikole Niko-ČVARKA. Zato nastavnica Rada Živković upite Žikicu: -Žikice, kada te je to Nikola tukeo?

-Pa znate...nastavnice...ovaj u novembru...!

-Pa Žikice, sada je decembar?!?

-Da, nastavnice, ali me je tek sada zbolelo!-odgovori Žikica kroz suze.

Humor-VII-1

ŠKRGE

Na času biologije nastavnica Snežana Cenić zatraži od Maksimović Snežane svesku da pogleda šta će nam dati za kontrolni. Dobivši svesku nastavnica začudjeno reče: -Šta je ovo Snežo? Ovde piše Afrika. A?

Na to će Sladjana Glišić:

-Sneža je nastavnice valda misli da vas pita da li Afrike diše na škrge ili pluća!

Sladjana Glišić, VII-2

FRAJER

Na času biologije nastavnica Snežana Cenić predaje o lisicama, pa kaže da lisica može da šeni. Prekide je Srdjan Ćirikovački:

-Manite je nastavnice, previ se frajer....!

Gladna GODINA

Na času hemije Steven Milošević uze hleb iz torbe i počeo da jede. Nastavnica Rada to opazi pa reče:

-Stevo, prijetno!

Nat to će Steven sav zbu-
njen reći:

-Ovaj, hvalanastavnice!
dok mu je zaloga stajao na
zbime.

Stanković Dragan, VII-3

PITOMI VUK

Crepejski Steven-Kikirec
Navlači zavesu da se zaštiti
od sunca. Mula Krstić-VUK mu
komanduje:

-Povuci, povuci...Još malo
...malo...e tako!

Ulezi nastavnik Dragan pa
će reći:

-Znam da vukovi vole sunce,
a posebno ovo zimsko ili zimi!

-Znate nastavnice, ja sam pi-
tomi vuk!-odgovori Mula.

Nika Nikola, VII-1

TARAS---

Na času srpskohrvatskog
jezika čitaju se referati o
delu Gogolja "Taras Buljba".

Prozvan je da svoj rad pro-
čita Jovanović Dragan te počeo:
-Taras Buljba se rodio 1809.
godine, a napisao je.....

U razredu smeh!

Dogodilo se to 14. de-
cembra 1978. godine.

Humor-VII-3

SUNCOKRET

Za vreme odmora navelili su
smo svi na Gorana Stenojlovića
ne bi li nam dao po malo sun-
cokreta. U to dotrča i Voja:

-Gorane, daj i meni...!

-Vojo, šta će tebi suncokret!
Eto tebi sena preko bašte...!

Znate Vojo je nadimak....

Djordjević Djurica

VII-3

SATTOVI

Jednoga dana smo izašli na
ulicu da se igrane Zoran, Dra-
gen, Goran i ja. Počeo dragan da
se hvali kako je popravio svoj
stoni sat. Zoran je to pokušao

ranije i nije uspeo, pa zato re-
če:

-IH, nije to ništa! U Rumuniji
možeš da kupiš za 50 dinara i
ručne i nožne satove....!

Popov Dušan, VII-1

Sveti NIKOLA

Na času srpskohrvatskog je-
zika, razrednom časunastavnik Dra-
gen Živković upita Gorana Stenoj-
lovića:

-Gde si ti Gorane u utorak?

-Bio sam kod lekara...ovaj...
zbog svetog Nikoline kiševice...

U razredu smeh.

Stanković Dragan
VII-3

TRI VOLA

Na času hemije Dragiša Obr-
dović, kome je dosadilo pričanje
je Stenojlovića, reče:

-Bili babe i deda, pa imali
trivola....-AVojo upade u reč:

-Šta...koja tri vola?

....jedan se zvao Roguša, dru-
gi Klepetuša...

-A treći?-upita voja.

....treći je onaj ko razgo-
vara, pita i sluša!-završi Gile.

Djordjević Djurica, VII-3

FRIŽIDER

Na času biologije smejali
smo se svi u glas. Nastavnici je to
dojedito pa reče:

-Smejte se vi...smejaćete se i
preznojavati kada dodje na red
kontrolni zadatak!

Na to će Steven Milošević:

-Ja ću da donesem Frižider,
pa ću da se rashladim....!

Djordjević Djurica, VII-3

DOSTAVLJAJTE NAM SVOJE RA-
DOVE. RADO ĆEMO IH STAMPATI I UŽI-
VATI ČITAJUĆI IH.

REDAKCIJA "POLET"-A